

Bag lukkede øjne

Af Nikita Marie Søgaard. 9. b, Kirstinebjergskolen

2007, Lalandia, Rødby

Bølgerne slår mod mig, tager mig med på deres færd, glider ind i mig. Det varme vand smyger sig om mig, og de badende gæsters stemmer flyder ud i det, da jeg dykker under. Hele verden bliver lukket ude. Larmen forstummer, og jeg forsvinder. Jeg bliver opslugt af min egen verden inde bag prikkende øjenlåg. Jeg flygter ind i et tomrum og venter, mens vandet vugger mig fra side til side. Jeg er flygtet ind i det svømmebassin, der ligger længst væk; flygtet fra det uundgåelige; flygtet fra far. Der er noget galt med ham, men jeg ved ikke hvad. Og måske er det bedst slet ikke at vide det. Han er væk i ét øjeblik, og i det næste sidder han ved et af de hvide plasticborde og spejder efter Mikkel og mig. Stirrer med store, blodskudte øjne, der nærmest kunne hoppe ud af kraniet, hvornår det skulle være. Da jeg ser ham for mit indre blik, kan jeg mærke, hvordan mit hjerte synker ned i mellemgulvet. Han ser endnu mere træt ud, end jeg husker. Fremmed, falmet og forkert.

Far drukner inde i mig. Han drukner i tårerne og i mørket bag mine øjenlåg. Og selv drukner jeg i angst. Uvisheden skulper i mig, og en bølge af fortvivlelse vælter mig omkuld. Alt det, jeg er flygtet fra, indhenter mig.

Mine lunger skrider efter luft. *Hvor er du, far?* Min mave slår knuder; vrider og snor sig. *Det gør ondt, far!* Et skrig sætter sig fast mellem hjerte og hals. *Hjælp mig, far!* En hånd griber om mig og trækker mig op mod overfladen; op mod lyset. Det er min bror, Mikkel. "Hvad?" udbryder jeg hårdere end jeg havde tænkt, samtidig med at jeg gisper efter vejret. Jeg kan se, at han bliver såret, og han er sikkert lige så splittet, som jeg selv er. "Det er bare... Det er far. Har du set ham? Jeg tror, at han er væk." Mikkels stemme dirrer, da han fortsætter: "Jeg tror, at han måske er fuld." Jeg kæmper allerede mod bølgerne, da hans ord rammer mig som tusind knytnæveslag, og noget styrter ned i afgrunden inde i mig.

Bølgerne flyder sammen og bliver til tårer i en verden langt væk. Det sorte hav river mig fra side til side, og i et svagt øjeblik overgiver jeg mig. Det fylder mig, bruser gennem min krop og vækker gamle minder fra deres dvale.

2009, Fredericia

Endelig kommer far i sin røde bil. Vi skal igen over til ham, som vi altid gør hver anden uge. Ingenting var det samme efter skilsmissen. Og ingenting var det samme efter turen i Lalandia. Men selvfølgelig tilgav vi ham. Og selvfølgelig lader vi, som om ingenting er sket, for vi har ondt af ham. Måske skammer vi os også?

Jeg når ikke at tænke tanken til ende, for far parkerer ikke bilen ved siden af de andre på parkeringspladsen. Han stavrer usikkert ud af bilen. Og han har en lang, rød plet på den ellers kridhvide T-shirt. *Vin? Alkohol?* Han sagde, at han ville stoppe! *Antabus?* "Heej med jer!" vrænger han, som var han vores bedste ven.

Jeg kigger nervøst på mor, der vejer og måler ham med øjnene. Men hun gør ikke noget.

Så vi kysser farvel, og da vi sidder i bilen, vinker jeg til hende, som er det sidste gang, jeg skal se hende. Selv længe efter vi er kørt om hjørnet, strækker jeg halsen for at få øje på hende. Og selv længe efter vi er kommet hjem til far, sidder jeg nervøst og ønsker, at hun var her.

"Hvad så, hvad skal vi lave?" snøvler far og piller ved nogle røde skjolder på bordet. *Vin? Alkohol?*

"Øh... Det ved jeg ikke," min stemme knækker mellem hvert ord. Fars blanke øjne stirrer afventende på mig. Men jeg genkender dem ikke. De er så fremmede og fyldt af noget andet, at det umuligt kan være min far. Det kan umuligt være ham, der lærte mig at binde mine sko eller at dividere. Det kan ikke være far, for denne mands øjne er fyldt med en smerte, der brænder gennem mig. En ild, der slikker mig i ansigtet og gør mig varm. En ild, der lader brandvarme tårer glide ned ad mine kinder.

"Hvorfor græder du? Kom her og få et kram," far breder kejtet sine arme ud og er ved at vælte et glas i farten.

"Så hold dog op! Lad nu være!" skælder jeg svagt, og da jeg ikke rejser mig, bliver hans arme hængende ensomt og akavet i luften. Tror han virkelig, at et kram kan samle stumperne igen?

"Nej, nu har jeg hørt nok," hans stemme skærer mine hjertestumper i endnu mindre stykker, "det er sgu for meget. Hvorfor fanden græder du overhovedet? Det er jo ikke dig, der ser din ven splatte ud på en væg, hver gang du lukker øjnene! Mærker tabet hver gang."

Og så græder han. Min soldat knækker sammen. Min stærke far bliver et lille barn. *Men hvem skal trøste ham og være hans mor?*

2011, Fredericia

Det eneste lys i rummet er det, der titter ind gennem sprækken mellem dørtærskel og dør. Persiennen er trukket for, og jeg kan ikke engang skimte månen mellem lamellerne. Normalt ville jeg have sovet som en sten. Normalt ville jeg have været langt væk i drømmeland. Men ikke i dag. Jeg ligger og stirrer på lyset fra sprækken, mens jeg lytter efter fars fnys, der langsomt bliver til en regelmæssig, højlydt snorken. Jeg er ubevægelig; bange for, at den mindste bevægelse får verden til at kollapse.

Samtidig er jeg fyldt med en enorm vrede, et ildhav, der slikker op ad mig. Flammer, der griber efter mig. Men jeg må holde det i ave. Stykkerne skal holdes sammen, bare indtil i morgen. Så vil jeg ringe til mor. Bare jeg selv holder til i morgen.

Jeg når ikke at bekymre mig om mere, for Mikkels skrøbelige stemme skærer igennem

mine tanker og flår alt, hvad jeg kendte, itu: ”Hvad nu, hvis han har en pistol og kommer og skyder os?”

Den spage stemme splintrer noget i mig, der i forvejen blev holdt sammen med lim og tape. Og jeg kan ikke græde, for Mikkel ligger på en seng ved siden af. Jeg kan ikke græde af den angst, der sluger mig hel, for Mikkel må ikke høre det. Jeg kan ikke græde af den magteløshed, der tærer mig levende, for Mikkel må ikke se det. Jeg kan ikke græde den sorg ud, der gang på gang stikker mig i hjertet, for jeg skal være den stærke. Og da jeg svarer, er jeg pludseligt ti år ældre: ”Han har ikke engang en pistol herhjemme, det er flere år siden, at tjenestemænd måtte have pistoler i hjemmet. Og den piratpistol, han har i skabet, virker ikke. Den er forsvarligt sikret.”

2013, Kolding Sygehus

Og så døde du. Du forsvandt ned i din flaske, far. En flaske så dyb som det hul, der nu er i mit hjerte. Et hul i det hjerte, der i forvejen var sprættet op på midten. Og så skrider du bare, kradser af og stikker halen mellem benene, akkurat som du plejede. Efterlader os fortabte og forsvarsløse. Femten år og faderløse. Og nu sidder du mellem stjernerne og har forhåbentlig fundet det lys, du søgte.

En vis mand fortalte mig engang, at man skal hjælpe sig selv, før man kan hjælpe andre. Men nogle gange kan man først holde op med at græde, når der ikke er flere tårer tilbage. Og nogle gange kan man først betro sig, når ens hjerte holder op med at gøre ondt.